

Chàng xốc y lên vai, trèo lên lầu ba.
Đèn điện tắt gần hết vì tiết kiệm. Chàng mò
mẫm mấy phút mới tới phòng Lệ Mai.

Nàng nằm ngửa trên giường kẻ sạt vách tường,
cây đèn đêm màu xanh để trên bàn ngủ hất vào
mặt nàng một luồng sáng nhợt nhạt. Chàng biết
Vũ Kinh cố tình dìm cho chàng cái việc tàn nhẫn
này. Không phải lần đầu chàng giết người, đặc
biệt là giết đàn bà, song trong nghề gián điệp ít khi
chàng giết kẻ không khí giới.

Phương chi nạn nhân là một thiếu phụ ngủ
say dưới áp lực thuốc mê.

Chàng đặt Sáu Ngọt xuống đất, lẳng lẳng cõi
bỏ quần áo xác chết. Chàng ngắm Lệ Mai một giây
rồi đặt bàn tay lên cúc áo nàng. Đột nhiên nàng
cựa mình, ú ớ. Nàng quay mặt ra phía ngoài, hơi
thở đều đều, chứng tỏ nàng còn ngủ say.

Cái áo màu xanh được cõi ra từ từ, bên dưới
nàng không mặc gì hết. Bộ ngực được tập luyện
và xoa thuốc nhiều nên vẫn tròn trịa và cứng chắc.
Văn Bình thở dài, kéo quần tuột xuống. Lệ Mai
nằm trần truồng, đây về khêu gợi.

Chàng vắt y phục của hai người lên ghế rồi
bắt đầu cuộc đàn cảnh. Biết công an và mật vụ sẽ
điều tra tỉ mỉ, chàng không bỏ sót chi tiết nào để
tỏ ra Sáu Ngọt chết vì «thương mã phong», và
trước khi tắt thở, vô tình hoặc hữu ý, y đã bóp
mạnh vào yết hầu Lệ Mai khiến nàng thiệt mạng
luôn. (1)

(1) Các cơ quan gián điệp đã có thể đàn cảnh
«thương mã phong» với những tang chứng tài tình,
bác sĩ luật y không tài nào khám phá ra. Tác giả
không thể thuật lại vì không muốn trình bày những
chi tiết kém tao nhã, xin bạn đọc hiểu ngầm và
lượng thứ

Lệ Mai tiếp tục ngay đều. Văn Bình nghiêng
răng ấn vào tim nàng : ngón atemi la lũng này giết
người không lưu lại dấu vết. Nạn nhân bị đùng tim
trong khoảnh khắc. Sau đó, chàng lấy hai bàn tay
của Sáu Ngọt đặt quanh cổ Lệ Mai, bóp chặt lại.
Chàng nghe tiếng xương gãy.

Chàng tắt đèn đêm, rón rén về phòng.

Kinh ngạc xiết bao lúc chàng trèo lên giường
chàng chạm phải một làn da mát.

Quỳnh Ngọc đợi chàng không biết từ bao giờ.
Thấy nàng, chàng khoát tay :

— Họ biết thì khôn.

Nàng cười nhỏ nhẹ :

— Anh sợ ư ? Phạm Bài ngủ đến sáng mới
tỉnh. Anh còn thương Lệ Mai nên không muốn
nằm với em phải không ?

Chàng giựt mình :

— Em biết chuyện Lệ Mai ư ?

— Sao lại không. Em còn biết anh vừa giết
người xong.

Chàng không đáp, hỏi lại :

— Hừ, em gặp Vũ Kinh khi nào ?

— Nửa đêm. Sau khi ở rạp hát về.

— Em không quen, cũng không được lệnh tiếp
xúc với Kinh. Tại sao em biết hẳn là người của
mình.

— Em vừa về phòng thì Kinh bước vào, chia
ra một nửa tờ bạc 5 đồng. Lúc em rời Vọng các
Môrit đưa cho em một nửa tờ 5 đồng. Dấu cắt ăn
khít với nhau. Biết Kinh không phải là kẻ thù, em
mừng quá. Anh ấy dặn em đi sát với Phạm Bài

vi y là nhân viên bí mật của Cục Tình báo. Rồi sang chuyện Lệ Mai.

— Em lập mưu để anh tự tay hạ sát Lệ Mai phải không ?

— Đúng. Em muốn anh tự tay giết nàng. Tuy nhiên, anh chưa phải là sát nhân thực thụ. Nếu anh không giết, nội đêm nay nàng cũng chết. Vì em cho nàng uống gắp đôi thuốc độc.

— Không ngờ em ghen như thế.

— Rồi anh sẽ thấy. Lệ Mai chết là phải, vì nàng sẽ báo cáo với Cục Tình báo. Trong tương lai, người đàn bà nào dính đến anh, dầu không phải là gián điệp địch, cũng bị em giết. Em muốn anh thuộc về em hoàn toàn. Chết, em sẽ mang hình ảnh anh xuống suối vàng.

— Đừng nói bậy.

— Thế thì anh nắm lại gần em. Anh ôm em đi.

Nàng hôn vào cặp môi mở hé. Ông Hoàng từng dặn không nên đùa bỡn với phụ nữ, như là phụ nữ làm gián điệp. Chàng rung mình. Quỳnh Ngọc tắt ngọn đèn đêm.

Ông Hoàng áp điện thoại vào tai. Ở đầu giây là tiếng nói của ông tổng trưởng :

— Chào ông. Khuya rồi, ông còn thức à ? Người ta đồn ông làm việc mỗi ngày 20 tiếng, bây giờ tôi mới thấy đúng. Hội đồng Nội các sẽ họp bất thường sáng mai. Vấn đề chính được cứu xét là đường lối và chiến thuật áp dụng đối với Hà nội.

Theo sự nhận xét của ông, các đại sứ của ta ở nước ngoài đã có thể tấn công hòa bình được chưa ?

Ông Hoàng đáp :

— Bây giờ, còn sớm. Tôi xin ông tổng trưởng một tuần hoặc 10 ngày. 10 ngày là chậm nhất. Nhân viên của tôi đã có mặt ở Hà nội, và bắt đầu kế hoạch ly gián đối phương.

— Liệu có thành không ?

— Hiện nay, tôi chỉ bảo đảm được 60 phần trăm. Hai ngày nữa, tôi sẽ trình rõ hơn.

— Cảm ơn ông. Gần sáng rồi, ông đi nghỉ đi. Làm việc quá sức, nhớ rục xương thì nguy cho quốc gia.

— Thưa ông tổng trưởng, tôi già lắm rồi, tôi tự biết không còn sống bao lâu nữa. Đêm khuya là giờ hoạt động của nhân viên tôi trong vùng địch. Lẽ nào họ thức, tôi lại ngủ, hưởng hờ họ bị sự chết luôn luôn đe dọa. Và lại, tôi phải thức để liên lạc vô tuyến với họ. Chắc ông tổng trưởng đã biết điện đài chỉ hoạt động ban đêm.

Không đề ý tới tiếng thở dài ái ngại của ông bạn già tổng trưởng, ông Hoàng gác điện thoại. Nguyễn Hương đã đứng bên, với âm cà phê đặc sệt như hắc ín, và tờ giấy màu vàng. Nàng nói :

— Thưa, Z. 62 vừa điện về.

Về mặt hân hoan, ông Hoàng cầm lấy bức điện. Nội dung như sau :

... Z.62 kính gửi HH.

1) Tuân lệnh ông, tôi bãi bỏ cuộc tiếp xúc dự định với Z.28 trước Bưu điện Bờ Hồ và đã cử Z.91 gặp Z.28 hồi quá nửa đêm nay. stop. Việc dùng

Z.91 có cái lợi là đầy mạnh công tác, song có thể làm Z.91 bại lộ. stop. Vậy xin HH cho biết : trong trường hợp bị bại lộ, Z.91 phải xử trí ra sao ?

2) Đã trừ khử được nhân viên của Saratiên. stop. Tuy nhiên, đối phương vẫn có thể phăng ru Z.28 bất cứ lúc nào. stop.

3) Bôrin đã về nhà với vợ là Vương Lê, sau khi được mở óc và khai thác. stop. Ngôi nhà của Phan Mỹ đã bắt đầu bị canh chừng. stop. Xin chỉ thị đề chuyển cho Z. 28 thi hành.

Ông Hoàng ném tờ giấy vàng xuống bàn, suy nghĩ. Một phút sau, ông choàng dậy, đọc cho Nguyễn Hương ghi tốc ký :

... HH gửi Z.62.

Phúc đáp điện số...

1) HH trao toàn quyền quyết định cho các nhân viên của Z.62 trong trường hợp bị bại lộ. stop. Nhất yếu : bảo vệ lỗ chực và bí mật triệt để. stop. Áp dụng mọi biện pháp để ru ngủ địch, vì nếu địch biết ta dính vào, toàn bộ kế hoạch sẽ sụp đổ. stop. Thứ yếu : bảo vệ nhân mạng. stop.

2) Thành thật khen ngợi. stop. Phải làm cách nào cho Z.28 không bại lộ, ít ra là trong giai đoạn đầu. stop.

3) Báo cho Z.28 biết thời gian hoạt động chỉ được thu hẹp trong 72 tiếng đồng hồ. stop. Không được kéo dài thêm nữa. stop. Yêu cầu báo cáo thường xuyên. stop.

HH.

Ông Hoàng ngẩng đầu lên, dặn Nguyễn Hương:

— Liên lạc ngay với bộ Tổng tham mưu, cho tôi biết rõ kế hoạch oanh tạc Miền Bắc trong 72

giờ sắp tới. Gọi điện thoại cho đại tá tư lệnh Hải quân, mượn cho tôi một tiềm thủy đình nhẹ, có thể lên đường bất cứ lúc nào kể từ 0 giờ đêm mai. Nếu bị bại lộ, Z.28 chỉ có thể thoát thân bằng tàu ngầm.

— Thưa, từ sáng đến giờ, ông chưa ăn gì cả.

— Thế à ? Quái, sao tôi không đói.

— Anh vệ sĩ sắp bưng cơm vào.

— Thôi. Tôi còn bận. Sáng mai, ăn một bữa.

Lê Diệp đầu rối ?

— Thưa, đang chờ ở ngoài.

— Bảo Lê Diệp vào đây.

Đột nhiên, ông Hoàng nhìn Nguyễn Hương. Mặt cô thư ký chuyển sang màu xanh tái. Ông Hoàng hỏi giọng thương hại :

— Cô muốn đi theo phải không ?

Nàng gật đầu, mắt rơm rớm :

— Thưa vâng.

Ông tổng giám đốc lắc đầu :

— Đại sự trên hết. Cô phải ở nhà với Triệu

Dung.

Ông Hoàng lại cúi đầu xuống đồng hồ sơ. Ngoài đường Nguyễn Huệ, nhân viên vệ sinh đã bắt đầu lặt cái chổi dài trên mặt lộ đầy rác.

9 giờ sáng.

Trời Hà nội âm u như sắp nổi cơn bão. Trước kia, trong tháng mưa giá rét, người Hà nội mong nắng bao nhiêu, bây giờ lại ghét nắng bấy nhiêu. Vì nắng to, máy bay Mỹ sẽ bay nhiều, còi báo động kéo liên tiếp, mọi người phải chạy xuống hầm tối om, chật chội và ướt át.

Đèn điện trong trụ sở bộ Ngoại giao vẫn bật

sáng. Nhân viên cao cấp đi làm từ rạng đông. Xế chiều, họ sẽ làm đến khuya. Buổi trưa, văn phòng vắng tanh vì phòng thủ thu động.

Trong một căn phòng rộng gắn máy điều hòa khi hậu, Phan Mỹ, trưởng ban Tinh báo ngồi băng khuông trước tấm hình một thiếu phụ mảnh mai, có đôi lông mày thanh tú, cái miệng nhỏ, môi đỏ như thoa son. Nàng là Vương Lệ, thư ký của Bộ.

Y thờ dài ngó bức chân dung nửa người của vợ, trong cái khung vàng, dựng trên bàn giấy, cạnh cuốn tự vị Nga-Việt. Y thờ dài vì vợ y sánh với Lệ khác nhau một vực một trời. Lệ người gầy thì vợ y béo mập, da dẻ dày cộm, tay chân thô tháp, khuôn mặt bầu bĩnh thiếu mỹ thuật lại kèm thêm cái miệng rộng hoác, đôi mắt tầm thường, cái cổ tròn nung nục mỡ, chân đi chữ bát.

Vợ y rất xấu, song lại có tên rất đẹp. Thùì Dương. Y cười nàng từ thuở là giáo sư trung học trước ngày vào đảng, lăn lộn trong khói lửa kháng chiến, và trèo lên nấc thang cao nhất của bộ Ngoại giao: trưởng ban tinh báo, chức vụ quan trọng hơn cả bộ trưởng. Phan Mỹ được nề vì, vì y là con cưng của tòa đại sứ Trung hoa nhân dân. Ngược lại, Phan Mỹ không được lòng các cơ quan gián điệp Xô viết ở Hà nội, GRU, Smerch và KGB. (1).

(1) GRU là phòng nhì của Hồng quân. KGB là công an mật vụ. Smerch là cơ quan an sát bí mật. Nga xô còn một tổ chức khác, RUMID, chuyên về do thám ngoại giao.

Cũng như nhiều thủ lĩnh do thám khác, y mắc một tật xấu nghiêm trọng: chơi bời. Rượu, y uống không bao giờ say, á phiện hút mấy chục điếu cũng chưa hết thèm, song về gái đẹp thì lúc nào cũng được, bao nhiêu cũng được, chưa khi nào chán mệt, chưa khi nào y chịu mỗi chân trong cuộc tìm kiếm đàn bà.

Cuốn an-bom đàn toàn hình mỹ nhân, y cất sẵn trong ô kéo. Bên trong, y đã dán được hơn một trăm bức ảnh, hầu hết là khóa thân. Thường lệ, sau cơn ân ái, y lấy luôn mấy ảnh đem theo mình—một cái Canong của Nhật thật tốt, kiếng 0,9, chụp trong nhà không cần đèn—bấm lia lia một hồi.

Ban đêm, y chụp bằng phim hồng ngoại tuyền, người đẹp nằm tờ hồ trên giường không biết. Y lại mê phim màu, nên hình nào cũng đẹp. Song cái đẹp của tấm ảnh có lẽ do y khéo chụp mà ra, người đàn bà nằm nghiêng, tay gối dưới tóc, trợn ngực, thót bụng, toàn phía trước từ đầu xuống chân được thu vào phim nhựa.

Phan Mỹ chụp hình để làm kỷ niệm, nhưng cũng dễ làm hồ sơ nghề nghiệp nữa. Y mất hàng giờ ngồi nghiên cứu một bức hình bằng kiếng hiển vi, xem có bao nhiêu vết thẹo, bao nhiêu nét rạn, hầu sau này dùng làm mồi cho công tác gián điệp.

Vương Lệ có bộ mặt dễ coi, không đáng liệt vào giai nhân, song về thân thể, nàng có thể chiếm ưu hạng. Thật ra, Phan Mỹ chưa có cơ hội làm chủ xác thịt của nàng. Mỗi lần nàng ôm tạp hồ sơ vào phòng, y chỉ cầm tay, vuốt ve mười ngón xinh xinh, hôn bừa lên má hồng hồng, chứ chưa dám động tới cúc áo của nàng. Sở dĩ y biết

Vương Lệ có thân hình cân đối, toàn mỹ, là do một nữ mặt báo viên, bạn thân của nàng, trình lên.

Vả lại, hoa dã có chủ.

Chủ là Anattat Bôrin, thiếu tá lai Việt của sở an sát Smerch.

Đột nhiên, mặt y đỏ bừng. Y bấm chuông gọi thư ký. Một thiếu phụ đứng tuổi mở cửa vào (vợ y không cho phép y dùng thư ký còn trẻ), Phan Mỹ hất hàm :

— Kêu đồng chí Vương Lệ.

Thiếu phụ vâng một cách kính cẩn rồi bước ra, khép cửa nhẹ nhẹ. Vương Lệ mặc đồ dầm, may kút người, tôn hẳn giá trị của đôi chân dài thon thon. Phan Mỹ chợt nhớ câu thơ xưa «trường túc bất chi lao». Nàng khép nép đứng trước bàn giấy.

Y khoát tay :

— Lệ ngồi xuống.

Nàng vén xiêm ngồi vào chiếc ghế bành học nhưng trắng. Phan Mỹ cau mặt :

— Tôi đã mua vé sẵn, sao Lệ không đi xem ? Tôi ngồi chờ mãi trong rạp Hồng Hà.

Nàng thở dài :

— Thưa đồng chí, Bôrin ghen lắm.

— Tôi không thích Lệ gọi là đồng chí. Dùng tiếng anh thân mật hơn.

— Em không dám.

— Tôi mời Lệ đi ăn tối nay, Lệ bằng lòng không?

— Khi nào em cũng bằng lòng. Được anh chiếu cố là một vinh dự, tuy nhiên Bôrin dọa giết em nếu em...

— Bôrin có biết Lệ hay gặp tôi không ?

— Thưa không. Vả lại, anh cũng chưa làm gì hết.

— Bây giờ, tôi muốn... làm gì, thì sao ?

— Em sợ lắm. Bôrin có khẩu súng lớn lắm.

— Lớn bằng chừng nào ?

— Bằng rưỡi khẩu súng của anh vẫn để trong ô kéo.

Phan Mỹ cười vang. lát sau, y nói :

— Về súng, không cứ gì lớn mới tốt. Để tôi cho Lệ xem một thứ súng mới, do xưởng công binh ở Thượng hải chế tạo, dành cho nhân viên hải ngoại.

Y rút ở túi trên ra một cái bật lửa, bề ngoài trông như bật lửa Ronson của Anh quốc, cũng xinh xắn, vửa tay, cũng mạ một nước sơn vàng bóng loáng.

Y nhìn quanh quất trong phòng tìm mục tiêu. Chợt nhớ ra, y ngoắt tay :

— Ra ngoài này mà xem.

Vương Lệ theo y ra ngoài hành lang. Y mở một cánh cửa : giữa căn phòng rộng rãi, thoáng khí, chỉ có một cái cũi gỗ lớn, trong có ba con chó. Giống chó săn lông ngắn này được mua riêng từ Đông Đức gửi về bộ Ngoại giao để tập dượt. Huấn luyện xong, chúng được chuyển tới các tòa đại sứ và lãnh sự ở ngoại quốc để gác ngày đêm tù sắt dựng tài liệu mật.

Ba con bẹt-giê, thân hình tròn lẳn, lông vàng chấm đen, tai dài lê thê, dưới ngắn cùn cùn, mở mắt thao láo nhìn Phan Mỹ. Y kéo Vương Lệ lại gần, chìa bật lửa vào chuồng.

Một tiếng búp nho nhỏ.